

„Přijedte k nám do Liberce, máme tady den pro hobojevé nadšence,“ ozval se příjemný hlas v telefonu minulý týden uprostřed mé vyuky na Střezině. Nejdříve jsem nevěděla, o čem je vlastně řeč. Ale po obdržení elektronické pozvánky jsme s žáky mé hobojevé třídy neváhali ani chvíli a i přesto, že nás počasí trochu překvapilo sněhovou nadílkou, jsme se vydali na cestu.

A stálo to za to! Ačkoli není hoboj běžným nástrojem, který se učí na každé hudební škole, v liberecké ZUŠ ve Frýdlantské ulici se díky dlouhodobé tradici i nadšenému vedení hobojevé třídičky utěšeně rozrůstá. Zaujetí i zájem o tento nástroj - to bylo i motto celého dne. Žáky a příznivce hoboje nejdříve čekala odborná přednáška s praktickými ukázkami správného dýchání a techniky hry na hoboj, která záhy vyústila v to, že si všichni vytáhli své nástroje, namočili strojky a už se hrálo :-)) Pod laskavým vedením prof. Jana Thuriho, který vyučuje na konzervatoři v Praze a byl hlavním hostem hobojevé dílničky, čas utíkal tak rychle, že jsme málem zmeškali oběd.

Odpoledne byla na programu příprava na podvečerní koncert, nácvik společné skladby (9 hoboju a dva anglické rohy), samostatné konzultace u prof. Thuriho a také nahlédnutí do výroby a navazování strojků (dvou plátků, díky kterým se hoboj rozeznívá). V 17 hodin pak začal koncert, kde si před plným sálem nejdříve zahráli všichni hobojisté ve společné skladbě, potom samostatně, také obě paní učitelky a v neposlední řadě i studentka Pražské konzervatoře i se svým profesorem J. Thurim. Po celý den se zapojili i naši žáci, výborně zvládli jak společnou skladbu (kterou viděli poprvé až na odpoledním nácviku), tak sólové vystoupení na koncertě, a sklídili potlesk nejen za své výkony, ale i za hezký styl hry. Odjížděli jsme sice unavení, ale s hezkým pocitem z krásné atmosféry vzájemného setkání, plni nových zkušeností a s povzbuzením do další práce.

Fotografie [ZDE](#).

napsala L. Hladíková

[\[Zpět\]](#)